

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra HELGES EVENTYR

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter V", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter V*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 33. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl05val-shoot-idm139703312982752/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter V

ROESKILDE BYGGES.

Naar Tordnen rensed har med sine Skyer
Den qvalme Luft, da blier den atter blaa.
De unge Blomsters Skjønhed sig fornyer,
Med dobbelt Rødme, paa bedugte Straae.
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer:
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaee,
Maae brænde Tegl, og hugge Bieker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Hroar, blid og rolig af Naturen,
Skjøndt ung af Aar, er gammel paa Forstand.
Med Smerte seer han hisset Leiremuren
Tilintetgjort ved Issefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker hvor det giælder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Og medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den lugtyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Vaaben seirende forskrække,

Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
Og sætte Steen og Blælker snildt i Række;
Og mure Bygninger i lige Rader,
Med bredden Torv og rummelige Gader.

Den gamle *Mimer*, Hroars ædle Ven,
Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
Thi ofte gik den unge Konning hen
At spørge den guddommelige Skygge.
Der var en Brønd — den springer vist igien; —
Den sprang i Leireskovens dunkle Hygge;
Der sad den vise Gud ved Midnatstide,
Og lærte Hver, som gjerne vilde vide.

Men Faae kun steeg derved; den stolte Thor
For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
De meente Kraft nødvendig var for Nor,
Og frygted her den skulde Skade tage;
Skjøndt Odin selv, fra Valhals Gæstebord,
Hver Aften kom, for Bægeret at smage;
De spotted' stolt dog Siælens Herredømme,
Og Styrken blev — en Ganger uden Tømme!

Hvor var det smukt at see den vise Gud,
Med iisgraat Skjæg, og klædt i Vadnelskaaben,
I Skoven; medens hist fra Skyens Brud
Den lyse Maane viste Himlen aaben;
Den unge Drot, i grønne Silkeskrud,
At søge *Mimer*, uden Skiold og Vaaben;
At see dem glade sig ved Hulen møde,
Og skilles først mod aarle Morgenrøde.